

REGINA RODRÍGUEZ SIRVENT

Esriptora

“No he passat mai tanta por com aquests dos últims mesos”

Regina Rodríguez Sirvent (Puigcerdà, 1983) ha sigut una de les sorpreses literàries de l'any amb la seva primera novel·la –*Les calces al sol*–, número 1 en vendes durant moltes setmanes i premi L'Illa dels Llibres per votació popular. Però aquesta eufòria l'ha hagut de viure els últims mesos des de l'Hospital de la Vall d'Hebron. El Bruc, el seu segon fill, que havia de néixer el 27 d'agost, ho va fer el 14 de juny. Una muntanya russa d'emocions a partir de la qual comencem la conversa amb aquesta dona que viu a la Barceloneta amb el Guillem i amb el seu altre fill, el Nord, que té dos anys.

FRANCESC MELCION

Què és el millor que t'ha passat l'últim any?

Mare meva! És molt bèstia. M'estàs entrevistant potser en el moment de la meua vida que tinc més coses a flor de pell. Perquè ara fa un any que vaig presentar la novel·la. Era un dia que havia somiat fins i tot abans que n'escrivís la primera frase, però mai m'havia plantejat què passaria després. El que ha passat després han sigut focs artificials. A part, és la mateixa setmana que hi ha la possibilitat que després de pràcticament tres mesos el meu fill, el segon, vegi la llum del sol per primera vegada, surti al carrer i jo el vegi per primer cop sense cables. O sigui, com que m'ho preguntes ara, el millor que m'ha passat l'últim any és que el meu fill, que jo vaig parir amb 29 setmanes, no s'hagi infectat de listèria i, per tant, no tingui meningitis, i que jo ja em trobi bé.

¿No ha sortit de l'hospital des del 14 de juny?

Mai, des que ha nascut. I, de fet, ahir... –intentaré no emocionar-me...– ahir el van banyar, que li fan una mena de jacuzzi, li posen un tub amb aire i surten bombolles, i el vaig agafar i, per primer cop, vaig poder-me allunyar més d'un metre del bressol, perquè porten tants cables... El

vaig agafar, només duia la sonda i vaig poder caminar pel box de l'UCI. Em va semblar una aventura trepidant.

Per què has plorat l'última vegada?

He plorat esmorzant al bar avui, perquè m'ha fet pena deixar el meu fill gran. M'he adonat que fa tres mesos que no passo un dia sencer amb el meu fill, que es diu Nord i té dos anys i set mesos. Porto plorant d'alegria tot el 2023. I ara he plorat de pànic, de pena i de frustració.

¿Has pensat mai en aquella moral cristiana, que recordo de casa meua, que si et passava una cosa molt bona t'havies de preparar, perquè potser te'n passava una de dolenta? ¿Tu això en algun moment ho has relacionat? Fa dues setmanes li vaig dir al psicòleg: “Penso que m'han passat tantes coses bones que, de cop, te n'ha de passar una de dolenta”. Ell em mirava de manera molt seriosa, del pal: “Això que m'estàs dient és molt irracional”. I ho sé que és irracional, però li deu passar a més gent, suposo. Jo m'he infectat d'un bacteri que no té res a veure amb un èxit. És absurd el que estic dient. No hi té res a veure. Però d'alguna manera sí que hi penses.

Mireu el vídeo a l'Ara.cat

Quina és l'última explicació que has trobat al perquè de l'èxit que t'hagis convertit en la número u de vendes a Catalunya?

L'última? És la última o l'última?

L'última. L'última.

Doncs mira, l'última seria que fa una setmana vaig poder anar a Das, al festival literari de la Cerdanya. Hi havia un avi d'Alp, l'Agustí, que jo conec de tota la vida, i va venir - amb boina, camisa de quadres, pantalons llargs, feia una calor que t'hi cagues - i em va dir: "Me l'estic acabant per segona vegada". Té 84 anys, l'home, i vaig pensar: "Si aquest home, que a priori és l'antitarget del que pot semblar la història, la portada, el nom..., se l'està llegint per segona vegada, és que m'ha sortit un llibre transgeneracional, que l'humor s'entén independentment no només de l'edat sinó de la geografia". Jo sempre he pensat que vull que això es tradueixi a tot el món.

Ara es tradueix al castellà, surt al novembre, *Las braguas al sol*. Quina és l'última estratègia de promoció que t'has inventat?

I al portuguès també. En castellà estic fent una llista de tota la gent a qui crec que li podria agradar, que no té res a veure amb el fet que sigui gent de la literatura, ni que lleixi llibres, ni res.

Per exemple?

Ara estava pensant en la Cristina Pedroche, perquè hi ha una noia que conec de Vilafranca que va anar a espetegar amb ella en un restaurant de Nova York i s'han fet amigues. Com que la Pedroche ho deu estar passant malament pel postpart, que és duríssim, crec que li pot agradar.

Quina és l'última vegada que t'han dit escriptora i tu no t'hi has sentit identificada?

Potser et diria ara fa un any, quan el vaig publicar. Jo em sento escriptora, fa molt temps que me'n sento. Fins i tot abans de publicar. Però dir-ho en veu alta, no. Són dues coses diferents. Jo miro aquest llibre i penso: "Però què has fet? Tant que t'agrada a tu estar en un bar amb gent, i no hi has estat perquè estaves escrivint i hi has invertit milers d'hores". L'única explicació és que em flipi. Hi ha uns nivells de felicitat als quals només arribo escrivint.

Completa la frase: "Últimament..."

Vaig de cul. Últimament he sentit coses que no he sentit mai a la meua vida. Últimament em sorprèn molt com puc passar de ràpid d'un estat d'ànim a un altre. Com puc passar d'una UCI de la Vall d'Hebron al *backstage* de Luz de Gas i no sentir que me'n estic mentint, sinó sentir que jo puc transitar a aquesta velocitat. I això em fa profundament feliç, veure que puc tornar a ser qui era abans.

Com has dormit aquesta última nit?

Bé, perquè he dormit en un llit sola. Ahir vaig dormir una hora i vint-i-cinc en una cadira de la Vall d'Hebron.

Quan vas fumar l'últim porro?

Fa molt, fa molt. A Palamós, l'abril del 2018.

Explica'm l'última festa a la qual hagis anat.

Mira, un tros de festa. És molt exòtica, aquesta, eh? Al desembre, uns clients meus em conviden a una festa als Estats Units, que és una festa per presentar les noies en societat, quan tenen 21 anys, superretrograd, del sud dels Estats Units i tal. Però aquesta gent, que ens vam fer íntims, ho fan per celebrar la vida. I vaig a Charleston, on t'has de vestir, que a mi m'encanta això; tinc molts vestits per estrenar, jo estic preparada per als Oscars, vull dir, tinc cada setmana *outfits* per anar als Oscars. La presentació és només de noies, que a més van vestides com de núvia. És que és molt *creepy* la cosa. Allà totes de blanc, les porta el seu pare, tothom allà amb esmòquing, i n'hi havia com sis, de noies. I jo era molt exòtica, esclar. "Han portat l'amiga de Barcelona". Era molt ianqui, hi havia banderes ianquis per tot arreu, hi havia piràmides de donuts, una banda d'Atlanta superguai, i jo, que vaig agafar una *taja* moderada. Però és una cosa que es va allargar durant 24 hores. I quan ja em portaven a l'aeroport després d'aquesta llarga festa, em diuen: "¿Tu saps qui viu a Charleston?" T'ho demano a tu ara.

Ni idea.

És un actor molt famós, dels més famosos del món, que a més és conegut perquè es presenta de manera

“Últimament em sorprèn molt com puc passar d'una UCI de la Vall d'Hebron al 'backstage' del Luz de Gas”

UNA ENTREVISTA AMB FINAL FELIÇ

Arriba acalorada al Palau de la Música Catalana -on l'hem citat- i ens pregunta si pot fer un *time-lapse* de la conversa. Recolza el mòbil en una columna, de manera que els seus seguidors, al cap d'unes hores, ja veuran a càmera ràpida la nostra trobada. S'explica amb una generositat desbordant, com si t'ho volgués dir tot, com si li agradés més la guarnició que el tall. Quan l'hi comento, fa que sí amb el cap: "Els meus amics em diuen *la branques*, perquè sempre me'n vaig per les branques". L'entrevista tindrà un final feliç al cap d'uns dies, quan l'Alba Om, la cap d'Ara Vídeos, rebí un whatsapp de la Regina: "SOM FORA", i una foto de tota la família a la porta de la Vall d'Hebron, ara sí, camí de casa. El Bruc ha pogut veure el sol per primera vegada, la vigília que feia tres mesos d'aquell part inesperat.

CEDIDA

aleatòria i per sorpresa a festes: Bill Murray. Jo vaig estar en una festa amb Bill Murray i no ho vaig saber. I no el vaig veure. Com una inútil, fent-me fotos amb les piràmides de donuts i les banderes americanes. A mi que m'agrada molt el cine i que soc tan fan d'aquest home...

¿T'agradaria haver sigut americana en comptes de catalana?

No, ni de conya. Però amb l'energia que tenen hi vaig empatitzar molt, la reconec i m'agrada.

¿L'energia americana és superior a la catalana?

No diria que sigui superior, diria que és més entusiasta. Un gran exemple és anar a missa. Si vas aquí a missa, a priori tens un dinosaure que potser et parla en català i no l'entens. Amb perdó, eh? I allà tens rock'n'roll, la gent d'aquí cap allà donant-ho tot. I mira que jo no soc creient, eh? Però és una comparació que funciona.

Quina és l'última vegada que has resat?

Segurament al col·le.

Ni aquest últim any has parlat amb Déu?

No. El que em feia no perdre el seny han sigut els missatges dels meus amics i de la meua família. No hi he ni pensat. Necessitava coses tangibles perquè he passat molta por quan no sabíem si jo tenia meningitis, si ell tenia meningitis. Una infermera em va dir que la seva filla havia mort de meningitis. Jo no he passat mai tanta por com aquests dos mesos i mig. Mai a la meua vida.

De què?

De morir-me. I que es morís el meu fill. Sentia que estava caminant per una corda molt fina i que si jo queia en aquell pou, perdria el seny.

L'última vegada que vaig pensar en tu va ser el dia de la final del Mundial femení, quan la noia que marca el gol, Olga Carmona, sap en acabar el partit que s'ha mort el seu pare. Penso que és multiplicat per 50 el que t'ha passat a tu: el millor i el pitjor d'una vida concentrat. Sí, sí... Mira, mentre jo estava parint, a la sala de parts, em van arribar dos missatges que recordo molt. Un, que venia una nova edició del llibre, la tretzena, i em sonava com un eco llunyà; i dos, que a un client meu de les rutes gastronòmiques per Barcelona li havien robat el Rolex d'or mentre feien un *tour*. No em podia importar menys. Estic parint un nen!

Quan va ser l'última vegada que vas dir "T'estimo" i a qui?

Aquest matí, al meu home i al meu fill.

A tots dos?

Sí.

¿Ha sigut casualitat avui o és una cosa diària?

No, no és diària, però últimament és més freqüent.

Últimament...

Sí, amb tot això que m'ha passat és increïble la quantitat de "T'estimo" que han aflorat per tots cantons.

Quina és l'última notícia que t'ha impactat?

L'últim fill del Robert De Niro.

Què li ha passat?

Que n'ha tingut un altre amb 83 anys. La setmana passada estava asseguda en un bar. Jo parlo molt amb la gent desconeguda del bar. Erem jo, que escrivia un text; l'Albert, que és un home de 92 anys que estava al meu costat, i el Xavier, que tant de bo vegi això, que estava llegint la revista *iHola!* I li dic: "A veure, què diu l'*iHola!*?" Parlava d'això del Robert De Niro, i aquell home se l'estava llegint amb una fruïció, i vam acabar parlant del Papuchi, el pare del Julio Iglesias, al cel sigui, i de tots els homes que han seguit tenint fills amb més de vuitanta anys.

¿L'últim dia sense riure, el recordes?

Feliçment et diré que no el recordo, perquè fins i tot aquests dies -que redundant que soc, els pitjors dies de la meua vida- m'ha salvat riure, i tant. I, de fet, amb una de les meves millors amigues; a ella se li va morir la mare 15 dies abans que jo parís. També absolutament de cop. Estava esmorçant, superjove. Hem rigut molt les dues juntes. De dir: "Bueno, què tal?" I en cap moment em sento culpable, tot al contrari. Tinc un llindar molt baix del riure, per sort.

¿Et saps alguna cançó d'El Último de la Fila?

Segurament. Quina és la més famosa?

...

Ara quedaré fatal. Sí, perquè les he cantat un munt de vegades, però no ho sé... Digue'm un títol.

...

La resposta és sí, me la sé, però no sé quina, ara. Fatal.

Les últimes paraules d'aquesta entrevista són teves.

[Se sent un aplaudiment al vestíbul del Palau de la Música Catalana, on fem l'entrevista, després de la interpretació d'una cantant de fons.] Un aplaudiment aliè. Ja està, no cal dir res més. L'univers m'aplaudeix quan toca. Mira, venia cap aquí escrivint un *whatsapp*: "Me'n vaig al Palau de la Música, que m'entrevistarà l'Albert Om, que em fa molta il·lusió". I la resposta de la persona és: "Disfruta-ho molt perquè això no ho pot dir tothom". I ho sento de veritat. —